

O NEZVEDNÝCH KŮZLÁTKÁCH

Autor: František Hrubín

Koza praví kůzlatům:

„Budu dlouho mimo dům,
bud'te hodná, neperte se,
vlk to všechno slyší v lese!“

Máma z vrátek ještě není,
už se perou o lupení:

„Mé je, mé, mé je, mé!“

„Né-e né, né-e né!“

V tom na dveře buchy, buchy:

„Otevřete, neposluchy!“

Černý kozlík nejdřív zmlk:

„Děti, jde sem na nás vlk!“

Na dveře zas buchy, buchy:

„Otevřete, neposluchy,
já jsem vaše maminka.“

„Máma klepe zlehýnka.“

„Jak? Pojd' mi to ukázat!“

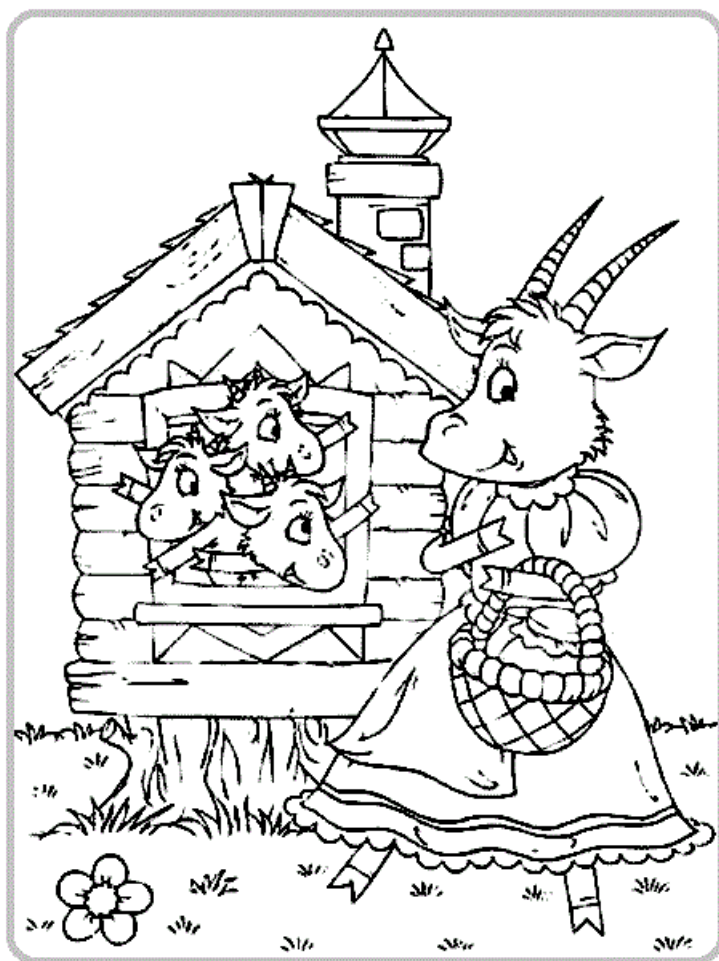
„Takhle sotva je to znát:
klepy klep, klepy klep.“

Vlk to zkouší – buchy klep,
vlk to plete – klepy buch.

„Nevidíme tě, když ťukáš,
aspoň v okně se nám ukaž,
máš-li rohy bílou bradu!“

„Mám jen břicho plné hladu.“

„Maminka nám nosí domů
sladké mlíčko ve vemínku.
Ty jsi vlk a lhář si k tomu,
vydáváš se za maminku.“

Jdi si tam, ty starý lháři,
kde se vlkům dobře daří!“

Zavrčel vlk, bouchl vrátky,
stáhl ocas, běží zpátky.

Slyšte, ještě z vrátek není,
už se perou o lupení:
„Mé je, mé, mé je, mé!“
„Né-e né, né-e né!“

